Ч. 280 (12.646). Львів, середа 17. грудня 1930. Opłata pocztowa zaliczona ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10. II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці і вельм. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол. Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей. Болгарії 7·50 зол. Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

†

Дня 6-го грудня 1930 р. в 11. годині вечора після короткої, але тяжкої недуги помер в с. Михалківцях, Здолбунівського повіту бувший сенатор

Лев Дмитрович Маркович

Похорон відбувся у м. Острозі дня 8. грудня ц. р. на Бельмажськім цвинтарі.

Про що повідомляють убита горем мати, дружина, син і сестра.

Пацифікація і Берестя.

(Від нашого кореспондента.)

Варшава, 13. грудня 1930.

Коли уряд підкреслив у вступному декреті президента як найважнішу для себе справу, яка повинна бути полагоджена парляментом, **зміну конституції,** а клюб ББ як перше питання висунув **зміну соймового реґуляміну,** то для цілої польської опозиції найбільша болячка, з якою не можна зволікати на парляментарному терені, це **Берестя,** а для української репрезентації — т. зв. **пацифікація.** Берестя і пацифікація — це ті дві найбільш дразливі справи, які безумовно є для уряду і для маршала сойму надзвичайно немилими появами на ґрунті парляменту. А проте мабуть усі здають собі справу, — і члени клюбу ББ і члени уряду, — що це справді того рода питання, яких польська й непольська опозиція не може не порушувати і що не можна теж переходити над цими питаннями до денного порядку, бо це — так мовити — „камені предкновенія", об які буде спотикатися вся — і без того вже досить ненормальна — діяльність сойму в майбутньому. Що більше, ліквідація цих справ — не в нинішньому урядовому розумінні, а в розумінні пошкодованих сторін, себто українського громадянства і польської демократії — така справжня ліквідація цих справ є першою передумовиною взагалі якоїнебудь, бодай найскромнішої, нормалізації внутрішньо-політичних відносин у державі.

Тому теж не конституція і не реґулямін, а Берестя і пацифікація займають нині найбільше уваги у колюарах сойму, про них найбільше говориться, їх найширше коментується та остаточно зводиться всі міркування до одного: „Що з цим фантом робити?" І ми не думаємо в оцих рядках порушувати ані передісторії, ходу та наслідків т. зв. пацифікаційної акції, що йшла осінню ц. р. у Східній Галичині, ані переживань 5. послів, арештованих і вивезених до військової вязниці у Бересті, де вони перебули останні три місяці. Хочемо лише, з огляду на актуальність цих питань на парляментарному ґрунті, звернути увагу на поважну **ріжницю між цими двома справами** і на причини, **чому теж українська парляментарна репрезентація інакше до цих справ ставиться, як польська опозиція.**

У Бересті сиділи не тільки польські діячі, але й наші та спільно ділили одну долю. І тому, здавалось би, що й ми повинні однаково сильно налягати на полагодження „берестейської афери" та що вона повинна полонити й наші всі думки, не дозволяючи скермувати їх на ніяку іншу тему. Але поза чисто людським відношенням та однаковим зацікавленням долею берестейських вязнів, як чільних громадських діячів, заходить у даному випадку та ріжниця, що **українські** діячі перебували в **польській** вязниці в Бересті, а **польські — у власній, польській.** З українського боку польськими вязнями стали люди, які працювали для української національної справи, і то здебільша люди розмірно молоді, які мають перед собою ще довгий шлях життя і праці. Зате з польського боку вязнями були **чільні співтворці польської таки держави,** одиниці, **яких імена вже ввійшли до історії Польщі.** Чейже Вітос — це не тільки громадсько-політичний діяч та партійний лідер; це будьщобудь недавний трьохкратний премієр держави, б. голова уряду „національної оборони" в часі смертельної небезпеки для Польщі з 1920 р., це один із 4-ох — як кажуть — посідачів найвищої державної відзнаки — ордену „Білого Орла". З іменем Корфантого вяжеться найтісніше історія Шлеська і його приналежности до Польщі; імя Барліцького означає кусень історії ППС, котра в свою чергу є кусень історії Польщі. Тому не диво, що вістки про поведінку з **такими** берестейськими вязнями схвилювали **цілу** польську прилюдну опінію та що зокрема для польської демократії ті вістки набрали значіння страшного морального поличника. У світлі тих звісток перебування у берестейській вязниці Вітоса, Корфантого, Барліцького й ін. польських діячів перестало бути одним епізодом в боротьбі між двома політичними таборами, а стала справді — як каже наглий внесок ендеків (які, мимоходом кажучи, мали в Бересті лише одного й то далеко не найчільнішого діяча) — питанням „польської національної чести".

Очевидно, що з того погляду ми, українці, не можемо підходити до тайн берестейських мурів. І тому теж не дивниця, що наша оборона українських берестейських вязнів не може мати тієї сили, що оборона польських клюбів, приноровлена до польських вязнів у польській вязниці. І не дивниця теж, що при такому образі „берестейської афери" набірає ще більшого значіння справа т. зв. пацифікації, як справа виключно польської **національної політики у відношенні до українців.** Справа т. зв. пацифікації тому далеко важніша для українського парляментарного представництва, ніж Берестя, бо вона торкається **безпосередньо цілого українського народу в Польщі,** торкається безпосередньо фізичної, матеріяльної і духової еґзистенції українського населення. Здається, що це настільки ясно, що зайвою річю наводити арґументи, зачерпнені з фактів тільки-що пережитого минулого: смерть Дробка, Тютька, Петрушки — про яких писалось в „Ділі"; шпиталь першої помочі у будинках св. Юра, амбуляторія Народньої Лічниці, сотки фотографій, що кружляли серед українського громадянства з рук до рук; меморіял українських центральних кооперативних установ до міжнародніх кооперативних організацій і уряду; закриття трьох українських середніх шкіл і т. д. Ці факти зводяться у підсумку до одного найсумнішого факту: **фізичного виснаження та скорчення матеріяльного і духового українського стану посідання.** Цей факт відомий загально, — не тільки нам, але й усім членам клюбу ББ і членам уряду.

І тому саме всі вони певне розуміють, що українці не можуть перейти над цим фактом до денного порядку, як над епізодом чи інцидентом. Інша річ, чи президія сойму та уряд допустять до вияснення цієї справи у повній ширині на парляментарному терені. Однак це така справа, якої чейже не вичерпується, коли її сховається під зелене сукно. В той чи інший спосіб ця справа **мусить** бути вияснена. Вона занадто поважна, щоби можна її злегковажити. У цьому відношенні „польське Берестя", як і „українська пацифікація", є взаємно схожі: вони ждуть вияснення на парляментарному терені. Тому теж ці обі справи є пробним каменем функціонування нового сойму: чи цей сойм зуміє відріжнювати поважні справи від неповажних і чи зуміє до поважних справ ставитися поважно?

(ік)

З мого римського щоденника.

В „Авґустео".

Сьогодня почта принесла мені блакитну коверту з блакитною карткою. Ніби шматочок нашого українського неба. Ніби відрізану частку жовто-блакитного прапора. Ніби веселий привіт. Ніби спокійну пригадку.

Блакитний кольор, як кажуть, символізує справедливість, що за нею ми такі спрагнені, добру славу і силу, що тій справедливості служать, і — загально — змагання в небесні високости, до вищого, кращого.

Не дурно жерці цариці небесної — Ізіди єгипетської вбрані були (за Плятоном) в ризи блакитні, щоби натовп народній, бачучи їх, підносив очі духові до неба. Не дурно й римський великий промовець і діяч Ціцерон любив вбиратися в блакитне, бо, мовляв, дух його завжди змагає до сфер найвищих ідеалів.

До яких-же ідеалів кличе мене оця блакитна картка, що прийшла з ранішньою почтою, з першими проміннями несміливого грудневого сонця?

„Національна організація „Балілля" запрошує Вас на поминальні збори в „Авґустео", де міністр виховання, ексцеленція Бальбіно Джуліяно, говоритиме про маленького ґенуезського героя".

Ах, от що!

Епізод з 5-го грудня 1746 р. Ви пригадуєте собі, як це було. В пишній Ґенуї, колишній цариці моря, що всівала своїми торговельними колоніями береги нашого Чорного Моря, запанували австрійці. Ґенуйська аристократія, розбещена і здеморалізована, вітратила здатність до уряду. І занепад її — був занепадом цілої республики, що не мала інших ідеалів державного ладу. І так прийшли австрійці. Розпаношилися, ніби в своїй власній землі. Але занепад Ґенуї був лише політичний, і тому лише — частковий. В масі народній жили дальше спогади минулої слави й горів далі вогонь високого патріотизму. Але — лекше боронити себе від приходу ворога, аніж вигнати його, коли він посів уже всі засоби до оборони. І хоч в гущі народній кипів гнів, але піднесені до удару руки мимоволі опускалися. Реальне відношення сил було некорисне.

І от тоді якась гармата, що її австрійці мали перевозити через місто, нараз загрузла в багні розбрукованої вулиці. Австрійські жовніри почали силувати прохожих ґенуйців докласти своїх рук і пліч, щоби витягнути гармату з багна.

Жовніри пануючої нації ніколи не бувають ввічливі. І певно, що й того разу вони не мали ані часу, ані бажання виявляти сальонне виховання. Зневажливі лайки летіли за лайками, а слідом за ними почали говорити й інші „силові арґументи".

І нараз якийсь хлопець, на імення Джанбатиста Перассо, а на призвище „Балілля", про якого зрештою мало що інше відомо, з криком обурення й болю за знущання над співгромадянами підняв з бруку великий камінь і жбурнув його в австрійських катів.

Так почалося ґенуйське повстання, що в скорому часі скінчилося повною перемогою: австрійців з ганьбою і великими втратами вигнано з міста. І так сталося без жадної змови, без заздалегідь умовлених плянів, без укладених детайлічних програм, — досить було хвилі дійсного обурення, досить було піднесення палкого чуття народньої маси. Інцидент з гарматою, що загрузла в Порторії, не міг бути ані підготовлений, ані передбачений — і коли-б та гармата не

була дійсно загруала, колиб отой хлопець незнаний, Балілля на привище, не кинув був першого каменя, дуже можливо, що ніхто навіть і не подумав би змагатись.

Балілля явивсь, ніби зброя помсти в руках правосуддя, — і зник в безвісті, з якої й прийшов! Ніби той метеор на вечірньому небі, що не знати, звідки приходить, і не знати, куди западає. А проте значіння його руху залишилось на віки. Ціле італійське відродження черпає з нього своє натхнення, і Мамелі присвятив йому окремий вірш і дві строфи зі свого патріотичного гимну. А Мусоліні, творючи кадри дисциплінованої молоді, що мав служити великій ідеї великої батьківщини, не знайшов для неї кращої назви від назви маленького героя.

Так от що хотіла пригадати мені блакитна картка! Красу великих піднесень у маленьких серцях.

За годину я сидів уже в льожі запрошених, слухав, як галас молодого життя заповнював найдальші кутки величезного „Августео" — мавзолею імператора Августа й цілої його родини. В колишній хаті смерти розквітала надія будучого життя Італії, і старі мури аж ніби дзвонили від співу безжурної молоді: „О молодість, молодість, весна краси..."

Не дурно фашистівський гимн починається гимном на честь молоді, на часть весни, — гимном, що говорить про радість життя, про певність перемоги! І навіть тут, в цьому двохтисячному житлі смерти, як радісно, як побідно звучать ці слова тріюмфуючої мельодії: „О молодість, молодість, весна краси..."

Міністр виховування нічого не говорив. Може був перестуджений. А може був чим іншим занятий. Але говорив за нього віцепрезидент „Балільної Організації" адвокат Капп. Говорив довго і красно. Говорив саме про красу спонтанічного відруху чуття, що не зносить ганьби і рветься до висоти саможертви. І слова його розпливалися у величезній салі, переповненій хлопчаками й дівчатками, і хто зна, чи доходили до їх безжурної свідомости: „Молоді Чорні Сорочки! — говорив він — Прийде час, що й ви, як і ми, будете присвячені на життя і на смерть на службі несмертельної ідеї..."

А у відповідь — оплески і знову фашистівський гимн: „О молодість, молодість, весна краси..."

І на картці, що прийшла сьогодня до мене з ранішньою почтою, була барва блакитного неба.

7. XII. 1930. **Евг. Онацький.**

За океаном.

Велика українська маніфестація в Ню Йорку.

Згідно з рішенням делегатів, що зїхались на конгрес Обєднання, відбулась недавно в Ню Йорку величава демонстрація, якої ще в Америці мабуть не було. „Ди Нюйорк Таймс" подає число учасників на 20.000 а „Нюйорк Геральд Трибюн", „Ворлд" і інші пишуть, що було понад 15.000 у поході. Вся американська преса стверджує, що навіть поліція не думала серіозно про похід, бо прислала на Вашінгтон Сквер (місце збору) всього кількох полісменів, не пропускаючи, щоби в таку негоду прийшло більше як двіста людей.

А дощ лив цілу попередню ніч, ціле передполудне, а на годину перед початком зборів найсильніше. Серед того зливного дощу почали напливати з усіх боків громадяни і громадянки з Ню Йорку, Емуагету, ДжерзиСиті, Бейону, Йонкерс, Асторії, Лонг Айленд Ситі, Патерсону, Пасейку, Нюарку, Бруклина і Статен Айленд.

Прийшов приказ до походу. Рушила капеля „Стендар Ойл Компані", яку привезли з собою громадяни з Емуагету й заграла „Гей там на горі Січ іде", а за капелею рушив у дорогу зоряний американський прапор, несений українцем, американським ветераном світової війни. За ним несли ветерани три інші прапори. З лівого боку несли литовський прапор, з правого український, а по середині ще один американський.

Потім ступали американські ветерани українського походження, якими проводили старшини М. Дармограй з Філядельфії і Г. Герман з Вилкс Берн. За ними ступав комітет свята, дальше у стрійних, карних рядах січовики, а за ними непроглядна маса наших громадян.

Наші дівчата, не зважаючи на непогоду, наділи найкращі народні строї. Були і козацькі строї, які робили цілий похід живим і мальовничим.

Над усім повівали українські прапори, з якими вирушили численні наші товариства, братства, сестрицтва і клюби, пригравали ще дві капелі з Статен Айленд і Нюарку.

Похід тривав 2 і пів години. Сотки долярів видано на самі таблиці а було їх повно з дуже маркантними написами. Крім того роздавано тисячі летючок, що пояснювали причину цеї демонстрації.

Незвичайно велике враження на всіх, зокрема на самих американців, зробив живий образ, що їхав посередині походу на автомобілевій гарі.

Тисячі за тисячами ступали поважно, у піднесенім настрою. Це мусіло звернути увагу кожного і дійсно звернуло. Американська преса сама це підносить.

В поході взяли участь і наші діти в одностроях, а було видно і дооколичне українське духовенство. Особливо богато було тим разом нашого жіноцтва.

Річ ясна, що галя „Сентрал Опера Гавз" не могла помістити такої великої маси людей, але все таки 6 тисяч людей знайшло там місце. Віче відкрив іменем комітету гром. Ілія Гузар, а проводив вічем редактор О. Ревюк, котрий пояснив по англійськи ціль маніфестації і віча. Дальше говорили д-р Л. Мишуга, америк. адвокат і політик Вилієн Гилiґен, Константин Юрґелла, адютант головної кватири Литовського Леґіону і д-р Л. Цегельський. Інші бесідники, американські, литовські й українські, мусіли відпасти задля браку часу. Резолюції відчитав молодий український адвокат Пізнак.

Віче пройшло серед незвичайно гарного настрою. Не було найменшого інциденту, який вніс би якесь замішання. Тому було воно достойним закінченням тої величавої маніфестації.

На закінчення маси народу відспівали грімким голосом оба наші національні гимни.

Громадянин Т. Каськів з Нюарку докладав усіх сил, щоби похід і спів вийшов гармонійно та гарно, а карна маса радо його слухала. На самім кінці віспівала також ціла громада американський гимн.

Книга в українській мові.

В Брукфілд, Іллиной, видало товариство „Пасифик Пресс Паблишинґ Ассовсіейшен" лікарську книгу в українській мові під заголовком „Домашній лікар" і порадник здоровля" Книга має 883 сторони більшого формату і дуже богато звичайних та колірових ілюстрацій. Написали її лікарі Нютон Евенс, Персі Т. Меген і Джордж Томасон, усі з Льос Анджелес, Каліфорнія. Помогало їм ще 30 лікарів, яких імена списані в книзі. Книга вперше появилася в англійській мові і зараз добула собі широке признання. Українське видання — це перший переклад на чужу мову. Щойно тепер хотять її теж видати в інших мовах. Ціна книжки в полотняній оправі 6.50 дол., а в шкіряній 8 дол. Лікарі оцінюють цю книжку як дуже цінний вклад в медичну популярну літературу.

Український концерт у Вінніпеґу.

В неділю 23. листопада ц. р. відбувся у Вінніпеґу, Канада, величавий концерт українського хору Нар. Дому в салі великого театру „Плейгавз" під батутою проф. Е. Турули. Фортепяновий супровід до пісень мала п-а М. Коваль. Програму концерту виповнили хорові продукції, на які зложились: „Хор циганів" — Р. Шумана, „Дівча в сінях стояло" та лемківські пісні вич— композиції проф. Е. Турули і кілька англійських пісень. П-і Е. Павлюкевич відспівала крім того сопранове сольо „Дивувалась зима", п-і М. Вергунова теж сопранове сольо „Ангел ночі над землею", п-і М. Рута співала соля в українських піснях, а п. І. Дорочинський барітонове сольо „У гаю, гаю". Крім того С. Кравець, І. Довгань та М. Коваль відограли „Українське тріо", композицію проф. Е. Турули, а С. Кравець циганську фантазію „Воробчик" (скрипкове сольо), теж композиції Е. Турули. Концерт пройшов з великим успіхом.

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 17. ЛЮТОГО 1930.

АЛЬФОНС ДОДЕ. 82)

МАЦІЦЬКИЙ

ПОВІСТЬ.

— Бачиш мій бідний малий, казав Якимцьо, ти сам не був би ніколи в силі відбудувати родинного огнища. Не кажу цього на те, щоби тобі докоряти, але родинних огнищ будувати ти не вмієш. Все-ж таки гадаю, що при допомозі Перрота, ти можеш здійснити нашу мрію... Я не маю до тебе претенсії, щоби ти став мущиною, бо гадаю так само, як отець Жерман, що ти лишишся дитиною на все життя. Прошу тебе тільки, щоби ти був доброю дитиною і сміливою, а головно... — підійди ближче, нехай скажу це тобі на вухо... — не будь причиною сліз чорних очей.

Після цього мій бідний, коханий брат віддихав якусь хвилину, а потім почав знову:

— Коли все це скінчиться, ти напишеш до тата та мами. Але мусиш повідомити їх частинами, бо так відразу це заболіло би їх надто сильно... Чи тепер розумієш, чому я не хотів викликати сюди мами? Я не хотів, щоби вона була тут, бо мами переживають такі хвилини занадто глибоко.

Перервав і глянув у напрямку дверей:

— Уже Бог йде до мене — сказав з усміхом і дав знак, щоби ми відійшли.

Ішов священик з найсвятішими дарами. На білій скатерті посеред свічок поставили чашу і святий елей. Парох підійшов до ліжка і почав свої обовязки...

Коли скінчив — ох! яким довгим видався мені той час! Якимцьо покликав мене тихо до себе і сказав голосом дуже слабим, немов би з віддалі: Поцілуй мене...

Він справді мусів бути від мене дуже далеко, бо за тих 12 годин страшна недуга, що летіла з ним навскоки, звалила його без памяти нестримно на зустріч смерти.

Коли я підійшов до нього, щоби його поцілувати, моя рука стрілася з його рукою, на якій був уже піт передсмертного конання. Я вхопив її і не випускав... Не знаю як довго сиділи ми так разом, годину, чи вічність... Він не бачив мене, не говорив уже нічого, лише рука його кілька разів ворохнулася в моїй долоні, якби хотіла сказати: „відчуваю, що ти при мені".

Нараз довга судорога потрясла його цілим тілом, його очі розширилися і гляділи довкола, наче когось шукаючи. Коли-ж я нахилився над ним, я почув як він сказав двократно: „Якимцю, ти осел..." і більш нічого. Він був мертвий.

Ах! моє сонне марево!

Цієї ночі гуляв сильний вітер. Грудень кидав жменями скапів до вікон. У кутку кімнати на столі горів срібний хрест між двома свічками. Перед ним навколішках молився голосно невідомий священик. Серед шуму вітру, я не молився ні плакав. Єдиною моєю думкою, що настирливо верталася до мене, було огріти руку, яку я стискав у своїх долонях. Ох! чим ближче приходив холодний ранок, тим вона ставала холоднішою і тяжшою...

Нараз священик скінчивши молитву встав і діткнувся мого рамені:

— Пробуй молитися — сказав він — стане тобі лекше.

Щойно тоді я пізнав його. Це був мій старий приятель з сарляндської ґімназії, отець Жерман у власній особі з гарним, хоч порізаним лицем і поставою кавалерійського старшини у реверенді. Я був такий прибитий горем, що навіть не здивувався його появою. Я вважав це зовсім природним, а попав він сюди ось-як:

В дні, коли Маціцький покинув ґімназію, о. Жерман сказав йому: „Маю в Парижі брата священика, дуже добру людину, але навіщо давати тобі адресу до нього? я певний, що ти до нього не підеш". Подумайте, який припадок долі! Саме цей брат був парохом у церкві св. Петра на Монмартрі і Якимцьо покликав його до своєї смертної постелі. Одночасно в той-же день о. Жерман переїздив через Париж і відвідав свого брата. Вечором 4-го грудня брат вертаючи до хати сказав йому:

— Я саме причащав одного нещасливого хлопця, що вмирає тутки в сусідстві. Ти повинен також за нього помолитися.

Жерман відповів:

— Не забуду завтра підчас служби Божої. Як він називається? Зараз! це якесь південне прізвище, нелегко запамятати... Яким Ейсет, так, так! Яким Ейсет...

Це прізвище пригадало Жерманові одного малого вчителя, якого він знав колись і він не гаючи ні хвилини, поспішив до готелю Пільоя. Коли ввійшов до кімнати, побачив, як я тримав судорожно руку Якимця. Він не хотів нарушити мого терпіння, казав усім вийти з кімнати, бо сам лишився зі мною. Відтак почав молитися і щойно пізно вночі переляканий моєю непорушною позою, прокинув мене з отупіння і дав себе пізнати.

(Продовження буде.)

Характеристичне рішення.

Окружний суд в Коломиї проти оцінювання шкоди, заподіяної в часі відомих подій.

Перед місяцем подана була в „Ділі" постанова городенського повіт. суду, котрою той суд відкинув просьбу Народнього Дому в Городенці в справі оцінення шкоди, заподіяної дому в часі відомих подій. В судовій ухвалі з 11/X 1930 NC 35/30 було сказано: „Odrzuca się wniosek Nar. Domu jako noszący wyraźne znamię demonstracji politycznej przeciwko władzom administracyjno-policyjnym".

Проти тої ухвали вніс „Народний Дім" рекурс до окружного суду в Коломиї. Перед кількома днями наспіла резолюція округжного суду, котру подаємо нижче, бо вона має більше, як льокальне значіння.

Ось ця резолюція коломийського суду:

Sąd okręgowy w Kołomyi, Oddział I. 3.
Dnia 5. listopada 1930.
Lcz I. 3 640/30
2

Sąd okręgowy w Kołomyi, Wydział I., w sprawie wniosku Kooperatywy „Narodnyj Dim", działającej przez dyrektora Dra Teofila Okuniewskiego w Horodence, o ubezpieczeniu dowodu przeciw niewiadomym sprawcom wskutek rekursu wnioskodawcy od uchwały Sądu powiatowego w Horodence z dnia 11, października 1930. lcz. II. Nc 35/30/2 powziął następującą uchwałę: Rekursu się nie uwzględnia i zaskarżoną uchwałę zatwierdza się.

Uzasadnienie: Ubezpieczenie dowodu przed rozpoczęciem sporu ma na celu zużytkowanie dowodu w przyszłym sporze (§§ 384 ust. 1. i 389 ust. 1. pc.).

W razie niedopuszczalności tego sporu, niedopuszczalnem jest również ubezpieczenie dowodu.

Wedle treści wniosku, uzupełnionego treścią rekursu, chodzi o ubezpieczenie dowodu z powodu szkody, wyrządzonej przez organy Policji Państwowej, urzędujące niezgodnie z obowiązkami służby.

Artykuł 121 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 17. marca 1921 Dz. U. R. P. N. 44 z r. 1922 poz. 267 w brzmieniu ustalonem ustawą z 2. sierpnia 1926 Dz. U. R. P. n. 78 z r. 1926 poz. 443 postanawia:

„Każdy obywatel ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaką mu wyrządziły organy władzy państwowej, cywilnej, wojskowej przez działalność urzędową, niezgodną z prawem, lub obowiązkami służby; odpowiedzialnem za szkodę jest Państwo solidarnie z winnemi organami, wniesienie skargi przeciw Państwu i przeciw urzędnikom nie jest zależne od zezwolenia władzy publicznej. Tak samo odpowiedzialne są gminy i inne ciała samorządowe oraz organy tychże.

Przeprowadzenie tej zasady określają osobne ustawy.

Te specjalne ustawy dotychczas jeszcze nie wyszły, wobec czego obowiązują przepisy dotychczasowe, tj dekret nadworny z 14 marca 1806 lcz. 756 Zbiór ustaw sad., wedle którego funkcjonarjusza państwowego z powodu jego czynności urzędowych nie można nigdy zapozwać przez Sąd cywilny i że z tego powodu sędzia cywilny z urzędu, przestrzegając granic swego sądownictwa, tego rodzaju skargi, wniesione przeciw urzędnikom państwowym z powodu ich czynności urzędowych, odrazu odrzucić musi.

Ze względu na to, że w niniejszym wypadku skarga przeciw funkcjonarjuszom Policji Państwowej byłaby niedopuszczalną, niedopuszczalnem jest ubezpieczenie dowodu, skierowane przeciw tym fukcjonarjuszom.

Z tych powodów zaskarżoną uchwałę należało zatwierdzić. — Wagner.

Należyte wygotowanie potwierdza kierownik kancelarji Fasowski mp.

—o—

Показчик настроїв.

Характеристичний некрольоґ комуніста.

У 21. ч. журналу „Ґльобус" поміщено некрольоґ та світлину Е. У. Брусиловського, якого вбили українські селяни. Е. У. Брусиловський лежить у домовині із простріленою головою.

В некрольоґу читаємо: „28. X. загинув від руки клясового ворога член баришпільського Райпаркому та президії Р. В. К., голова Райколгоспілки, тов. Брусиловський. Тов. Брусиловського смертельно поранили глитаї села В. Старищі й за кілька днів він помер. Не стало одного з найактивніших, найвідданіших партії комуніста. На відповідальних ділянках, там, де загроза прориву, де глитаї чинять скандальний опір, там, де загроза згинути від руки клясового ворога, там завжди був тов. Брусиловський. Тов. Брусиловського знали всі бідняцькі й середняцькі маси Баришпільщини, як більшовика й нарсудцю, що енерґійно проводив у життя закони радянської влади і боровся з клясовим ворогом за революційну законність".

Цей некрольоґ — це теж документ настроїв на В. Україні та показчик, як поважна частина селянства ставиться до радвлади і її органів на місцях.

З Українського Академічного Комітету в Празі

Загальні Збори У. А. К. в Празі. — Які установи обєднані в У. А. К. в Празі.

На Загальних Зборах Українського Академічного Комітету, які відбулися в Празі дня 20. листопада 1930 р. обрано нові склади Управи і Ревізійної Комісії. До Управи увійшли: голова — проф. А. Яковлів, заступники голови — проф. С. Смаль-Стоцький і проф. Д. Антонович, генеральний секретар — проф. Б. Матюшенко, члени — професори: І. Горбачевський, В. Гармашів, Б. Іваницький, С. Сірополко і С. Бородаєвський. До Ревізійної Комісії увійшли: проф. М. Славінський, доц. В. Садовський і доц. Ф. Слюсаренко.

Крім того на цих-же Зборах у склад Комітету принято двох нових членів: Українське Педагогічне Товариство в Празі і Товариство Українських Економістів у ЧСР, так, що тепер в Українському Академічному Комітеті обєднано разом, крім згаданих організацій, такі установи: Український Університет у Празі, Українська Господарська Академія в ЧСР, Український Високий Педагогічний Інститут ім. М. Драгоманова в Празі, Українська Академія Плястичного Мистецтва „Студія" в Празі, Український Науковий Інститут у Берліні, Наукове Товариство ім. Шевченка у Львові, Історично-Фільольоґічне Т-во в Празі, Українське Правниче Т-во в ЧСР, Математично-Природниче Т-во, Спілка Українських Лікарів у ЧСР, Українське Університетське Т-во для Ліґи Націй і Українське Т-во Прихильників Книги „Книголюб".

Виборчі висліди до сойму.

ОТИНІЙЩИНА.

Місцевість:	Упр.	1	11	14	7	15	24
Ворона	902	93	390	—	—	(13)	—
Торговиця	847	28	291	—	—	—	—
Угорники	1027	179	129	20	52	—	—
Закрівці	377	57	225	—	2	—	—
Виноград	715	131	236	—	—	—	21
Грабич	461	389	70	—	—	—	—
Молодилів	—	436	61	—	—	—	—
Струпків	650	63	170	15	—	—	—
Отинія ч. 46	1260	206	140	196	—	—	20
Отинія ч. 47	1073	184	35	499	—	—	12
Голосків	—	244	272	—	63	7	—
Бобянка	115	14	77	6	—	—	—
Кривотули Старі	816	148	135	—	—	23	—
Кривотули Нові	416	59	203	—	—	—	—
Красилівка	—	—	35	—	—	—	—
Гостів	—	158	196	4	—	—	—
Скопівка	231	80	39	—	—	13	—
Богородичин	—	85	—	—	—	—	—

Виборчі висліди до сенату.

ОТИНІЙЩИНА.

Місцевість:	Упр.	Гол.	1	11	14	15	20	7
Отинія ч. 46	848	343	244	95	4	—	—	—
Отинія ч. 47	738	424	399	19	6	—	—	—
Скопівка	147	85	34	37	—	14	—	—
Голосків	—	—	176	193	—	—	—	—
Бобянка	148	60	13	47	—	—	—	—
Ворона	628	460	69	386	—	—	5	—
Кривотули Ст.	590	—	78	170	—	2	—	1
Закрівці	266	188	34	154	—	—	—	—
Торговиця	614	232	12	220	—	—	—	—
Угорники	—	160	99	57	—	—	—	4
Молодилів	350	290	222	68	—	—	—	—
Грабич	—	—	167	50	—	—	—	—
Виноград	460	267	77	188	—	—	—	—
Струпків	453	137	36	101	—	—	—	—
Кривотули Нові	300	183	74	109	—	—	—	—
Гостів	—	375	94	168	1	—	—	—

В судовій окрузі Отинія в селі *Молодилові* при виборах до сойму допустився предсідник виборчої комісії Михайло Шушкевич, тамошній начальник громади, великих зловживань. Перед всім не допустив до комісії мужа довіря в особі Дмитра Соловчука, жадаючи від нього леґалізованого підпису повновласника виборчої листи. По другій стороні виборчого льокалю в часі голосування відбувалася пиятика, де частовано поодиноких виборців горівкою і пивом. Перед льокалем стояла сторожа, зложена зі „стшельцуф" з карабінами, котра поодиноким особам, що входили до льокалю, пхала „одинку" силою і їм грозила. В самім виборчім льокалі предсідник комісії Шушкевич втикав поодиноким виборцям одинки і амушував поодиноких виборців до голосування на одинку, що мало місце з Параскою Ботюк, Явдохою Зарицькою, Федором Ботюком Марією Волічковською, Анною Зарицькою, Юр-

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 17. ЛЮТОГО 1930.

АЛЬБЕРТ АЙНШТАЙН.

РЕЛІҐІЯ І НАУКА.

Все, що люди створили і видумали, має на меті заспокоїти людські потреби і втишити терпіння. Це мусимо мати на увазі, коли хочемо зрозуміти духові процеси та їхній розвиток. Бо відчування та потреби є спонуками всіх людських змагань і творчости, хочби творчість видавалась нам не знати якою величньою.

Якіж почування та потреби привели до реліґійного думання і до віри в найширшому її розумінні? Якщо над тим подумаємо, що зараз побачимо, що джерелом реліґійного думання та переживання стають найріжноманітніші почування. У примітивних людей у першій мірі є ним страх, який розбуджує реліґійні уявління. Страх перед голодом, дикими звірятами, недугами, смертю. Тому, що на тому ступені життя вгляд у причиновий звязок явищ був незначний, людський дух уявляв собі ріжні істоти, до нас більше, чи менше подібні, від яких волі та ділання залежать небезпечні явища.

Люди думали, що настрій тих істот можна собі зєднати завдяки ріжним учинкам та приношенню жертв, які згідно з вірою передаваною з роду в рід, роблять ці істоти ласкавими та прихильними до людей. У цьому випадку говорю про реліґію зроджену зі страху. Її не витворила, але всеж значно стабілізувала окрема утворена каста жерців, які виступали як посередники між невідомою істотою та народом і тим здобула собі передове становище. Часто провідник чи володар, опираючись і на інші чинники, або й упривілеєна кляса зі своєю світською владою, щоби забезпечити себе, переймають на себе функції жерців, або попросту повстає спільність інтересів між тими, що мали політичну владу і між жерцями.

Другим джерелом реліґійного оформлення були соціяльні почування. Батько і мати, провідники більших людських громад, є смертні і помильні. Туга за проводом, любовю й охороною дають товчок до витворення соціяльного, чи пак морального поняття божества. Це є Бог як Провидіння, який охороняє, рішає, нагороджує та карає. Це є Бог і, який залежно від ширини овиду людини, любить та береже життя племени, людства, а навіть життя взагалі. це Бог опікун в нещасті і в невтишній тузі, що переховує душі померших. Це є соціяльне, чи пак моральне поняття божества.

У святому письмі жидівського народу можна добре завважати розвиток від реліґії страху до реліґії моральної, яка продовжується в Новому Завіті. Реліґії всіх культурних народів, зокрема народів Сходу, є головно моральними реліґіями.

Розвиток від реліґії страху до реліґії моралі є важним кроком у житті народів. Треба оминати упередження, начебто реліґії примітивних народів були чистими реліґіями страху, а реліґії культурних народів, були тільки реліґіями моралі Всі вони є більше мішаними типами, і то в тій формі, що на вищих ступенях соціяльного життя, реліґії моралі переважають.

Антропоморфічне розуміння божества, є спільне всім цим типам. Тільки внутрішньо багаті вимкові одиниці та надзвичайно шляхотні суспільні спільноти знімаються понад цей рівень реліґійного переживання. Але у всіх є ще третя ступінь реліґійного переживання, хоч дуже рідко у чистій формі; назву її космічною реліґійністю. Тому, хто з тієї реліґійности нічого немає, важко її виснити, бо вона немає ніякого чоловікоподібного божества.

Одиниця почуває ничтожність людських бажань і цілей, а одночасно величність та прегарний лад, який проявляється в природі і в світі думки. Вона почуває індивідуальне життя, як свого рода вязницю і хоче спільність усього, що істнує пережити, як щось єдине й повне доцільности. Засновки космічної реліґійности находимо і на первісних ступенях розвитку наприклад у деяких псальмах Давида та в деяких пророків. Багато сильніший нахил до космічної реліґійности є в будизмі, з яким ми познайомилися головно, завдяки чудовим творам Шопенгауера.

Реліґійні ґенії всіх віків визначались такою космічною реліґійністю, яка не знає ніяких догм ні Бога на подобу людини. Тому не може істнувати церква, якої головний зміст науки опиравсе би на космічній реліґійности. З цього виходить, що саме між еретиками всіх часів находимо людей, які були одуховлені цією найвищою реліґійністю і своїм сучасникам часто видавались атеїстами, а часто також і святими. Із та-

ком Гундертом, Михайлом Годованцем, Марією Федорів, Петром Кінашом та іншими. Підчас виборів до сенату коло години 6 вечором згоріло ціле обістя в *Седлиськах*, тобто сусідній громаді, власність начальника тоїж громади Гейка. Приятель Гейка, Михайло Шушкевич, кинув підозріння про підпал на найсвідоміших селян Молодилова і Седлиськ, внаслідок чого постерунок поліції з Отинії перевів ревізію в домівці читальні та кооперативи в Молодилові, а опісля в домі Стефана Соловчука, Михайла Годованця, Палагни Квасюк і Петра Кінаша. Через інтервенцію вище згаданого Шушкевича, увязнено опісля Дмитра Соловчука, Петра Кінаша, Палагну Квасюк, Петра Кінаша, Пилипа Шищука і Михайла Собчука та всіх скованих відставлено до окружного суду у Станиславові, але в два дні опісля випущено всіх, як зовсім невинно увязнених.

Вечір у честь дир. Миколи Заячківського.

Львів, 15. грудня 1930.

Незвичайно симпатичне і зворушливе свято відбулося в неділю 14. ц. м. вечором в руханковій салі Сокола-Батька у Львові. Того вечора вдячне львівське українське сокільництво складало щиру подяку й поклін свому заслуженому довголітньому голові — дир. Миколі Заячківському, з приводу 60-ліття його уродин.

Свято розпочав добре обдуманою промовою член Старшини Сокола-Батька, радн. А. Будзиновський, що подав ядерний перегляд історії централі українського сокільського руху в Галичині і змалював ролю та непересічні заслуги дир. Миколи Заячківського для Сокола-Батька. Окремий привіт від усіх вправляючих членів Сокола зложив п. Білостоцький, підносячи вагу руханки для морального й фізичного здоровля нації. Позатим був ще зворушливий привіт-деклямація маленької дитини, члена сокільського доросту, дуже вдатні виступи хору „Сурма" під управою п. Івана Охримовича і відчитання привітів (м. ін. від Лугової Організації, від проф. Боберського з Канади і т. д.).

У відповідь на всі ті привіти промовив зворушений до глибини Ювилят, заявляючи скромно, що праця в Соколі і її успіхи — це заслуга цілої Старшини і всіх активних членів, а не тільки його одного. Після того дир. Заячківський торкнувся ширше справи викупна українського городу (з пригожих на це парцель викуплено досі 14/20, себто понад дві третини землі). Справа ця сильно абсорбувала всю енергію Старшини, тому тепер треба буде звернути більшу увагу й на роботу, яку чи то занедбано, чи відложено з розмислом на більше догідний момент. Сердечною подякою аранжерам, впорядчикам і всім часникам свята закінчив Ювилят свою гарну промову, після чого хор „Сурма" відспівав бадьоре „Вставайте, Соколи!"

ОСТАННІ ВІСТИ

МАРШАЛ ПІЛСУДСЬКИЙ ВИЇХАВ НА МАДЕЙРУ.

В понеділок 15. грудня ц. р. виїхав марш. Пілсудський вечором в год. 7.20 до Відня, звідкіля поїде на Мадейру або на острів Пунхаль. Марш. Пілсудський виїхав на Мадейру в цілях кураційних і тому задержиться там біля 6 тижнів. Підчас повороту до Польщі відвідає одну зі столиць західних держав у важній політичній місії.

З марш. Пілсудським виїхало теж кілька осіб з його найближчого службового окруження.

Перед від'їздом марш. Пілсудського прощали на залізничім двірці премієр Славек з членами уряду, дипльоматичний корпус під проводом амбасадора Франції Ляроша та генерали з ген. Сосковським і Фабричом. З марш. Пілсудським поїхав теж прибічний лікар полк. д-р Войчинський.

ПЕРЕД БУРХЛИВИМ ЗАСІДАННЯМ СОЙМУ.

Нинішне засідання сойму буде доволі цікаве і ріжноманітне. Невиключене, що дійде навіть до авантюри між ББ та опозицією, бо на денному порядку дуже дразлива справа для опозиції, а саме вязнення послів у Берест. Внесок ендеків у цій справі узасаднювати буде сам декан Адвокатської Ради у Варшаві пос. Новодворський, який є оборонцем одного з б. вязнів у Берест. Зноваж наглий внесок ППС щоб випустити негайно на волю арештованих послів, що дотепер сидять ще в тюрмі, реферуватиме пос. Недзялковський з ППС. Крім того посли з ППС задумують нині зголосити свій новий наглий внесок у справі вязнених послів у Берест, який обійматиме кількадесять сторін друку та виявить нові факти поведення адміністрації з послами в Берест та їх особисті переживання.

На засіданні сойму, яке починається у вівторок 16. ц. м. в год. 11 передполуднем попередить перше читання бюджетового преліміняря на рік 1931-32 експозе мін. скарбу Матушевського. Тому не відомо, чи внесок ендеків у справі Берестя будуть розглядати.

ПОЛЬЩА ЗНОВ ПОЗИЧАЄ.

З Варшави сповіщають, що польський уряд веде переговори із великим американським банковим концерном, щоби дістати 75 міліонів долярів позички. У переговорах посередничить Девей і амбасадор Зединених Держав у Варшаві Стетсон. Позичку малиб вжити на розбудову економічного життя держави.

ЛИТОВСЬКО-ПОЛЬСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ В БЕРЛІНІ.

В неділю 14. грудня ц. р. приїхало до Берліна чотирьох польських делегатів, які будуть переговорювати з литовськими делегатами в справі наладнання комунікації між обома державами і обговорять випадки, які зайшли на польсько-литовській границі.

В понеділок, 15. грудня ц. р. предсідник Шумляковський зложив візиту провідникові литовської делегації, лит. послові в Берліні Шідзікавскасові, який опісля ревізитував предс. Шумляковського в польськім посольстві. Перше пленарне засідання обох делегацій відбулося в понеділок пополудні в литовськім посольстві.

ЕМІГРАЦІЯ ДО БРАЗИЛІЇ ПРИПИНЕНА.

Бразилійський уряд порішив припинити еміграцію до Бразилії з днем 1. січня 1931 р. Еміґрувати зможуть до Бразилії ще ці еміґранти, що підписали перед цим речинцем умову праці.

КРІВАВІ БОЇ В ЕСПАНІЇ.

З Еспанії надходять вістки, що в місті Сан Себастіян повстанці вдерлися до будинку губернатора, вбили двох поліцаїв і знищили цілу обстановку. Частина повстанців боронила входу до будинку перед робітниками. Поліція пустилася в погоню за повстанцями. Кількох з них убито та поранено.

Дотепер арештовано багато осіб. Склепи та каварні в містах Сан Себастіян і Руні позамикано. Телефонічна і телеграфічна комунікація перервана, бо повстанці понищили апарати в цілому місті Сан Себастіян.

ЗАСТРЯГЛИ ПОЇЗДИ.

Через снігову завію застрягли в снігах такі поїзди: між Сокалем і Ковлем під Зборовом і Здолбуновом. Так само між Золочевом і Тернополем комунікація утруднена.

САМОВБИВСТВО ПОЛІЦІЙНОГО АҐЕНТА.

У Львові при вул. Францішканській ч. 7 опівночі застрілився в ліжку поліційний аґент К. Бандровський. Стріляючи, він ранив і свою жінку Ванду. Причиною — нервовий розстрій.

НАҐЛА СМЕРТЬ ХЕМІКА.

З Грацу надійшла сумна вістка, що тут помер в 61. році життя професор хемії д-р Ф Преґль, лявреат Нобля. Проф. Преґль заслужився для науки дослідами з ділянки мікрохемії.

СМЕРТЬ У ВАННІ.

Ганя Блюменкранц, 36-літня жінка купця замешкала у Львові при вул. Рутовського, купаючись у гарячій воді у ванні свого помешкання, від горяча втратила притомність і втопилась. Чоловік витягнув з води трупа.

Біржа.

Збіжа.

Пшениця двірська 23.25—23·75, пшениця селянська 21·50—22·00, жито галицьке 16·75—17·00, ячмінь галицький броварняний 18·00—18·50, ячмінь на мливо 15·00—15·50, ячмінь пастівний 00·00—00·00, овес галицький 17·50—18·00, кукурудза румунська 22·00—23·00, бараболя промислова 0·00—0·00, фасоля біла 31·00—35·00 фасоля кольорова 00·00—00·00, фасоля краса 20·00—30·00 горох пів-Вікторія 24·50—26·50, горох пільний 18·00—20·00, бобик 23·00—24·00, мішанка паст. в зерні 00·00—00·00, вика 20·50—21·50, сіно солодке краєве прасоване 7·00—8·00, солома прасована 4·50—5·00, гречка 24·50—25·50, льон 51·00—5.·00, лубін синій 00·00—00·00, ріпак 45·25—46·25, грисік кукурудзяний 00·00—00·00, мука кукурудзяна 00·00—00·00, отруби житні 9·75—10·25, отруби пшеничні 11·00—11·50, крупи гречані 46·00—48·00 пшоно 00·00—00·00, крупи ячмінні 00·00—00·00, пенцак 00·00—00·00, просо краєве 00·00—00·00, макухи льняні 26·00—27·00, мак синій 95·00—105·00, мак сивий 00·00—00·00, конюшина червона 180·00—900·00.

—o—

З ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ У КРАКОВІ.

Ювилейне свято Богдана Лепкого.

Дня 23. XI. українські культурно-освітні товариства у Кракові виявили свому громадянинові, проф. Б. Лепкому, вдячність і поклін з нагоди його 35-літньої літературної діяльности. Місцеве українське громадянство горде на те, що серед нього живе автор „Мазепи" і що воно могло привитати поета гарним концертом перед іншими містами наших західних земель.

Ювилейне свято відбулося в салі „Просвіти" Сцену вкрашував портрет поета, роботи талановитого студента школи мистецтв Андрія Лепкого. В програму академії входили такі точки: 1) О. Бабій: „Казка" — вірш присвячений Б. Лепкому, що його виголосила п. О. Шипайлівна; 2) Привіти від громадянства, українців-професорів краківського університету і студентства; 3) З лірики Ювилята — декламація Ю. Ґеника-Березовського; 4) Федькович—Нижанковський: „З окрушків" — мужеський хор; 5) Реферат — д-р В. Безушко; 6) З воєнних поем Ювилята — рецитація п. М. Ясеницької; 7) Вязанка стрілецьких пісень — мужеський хор; 8) „Два голоси" й „Не хиляйте вниз прапора" — виголосив п. Ю. Ґеник—Березовський.

Прольоґ п. Шипайлівної був першим сильним акордом, а її інтеліґентна інтерпретація надала віршові Бабія багато краси й сили. Опісля явилися на сцені представники громадянства враз із хором. Іменем українських культурно-освітніх установ промовив радник п. С. Добрянський, підчеркуючи заслуги Ювилята в житті наших місцевих товариств і зложив йому щирі побажання в дальшій успішній праці на ниві рідного письменства. Як відпоручник українців-професорів краківського університету забрав слово проф. д-р І. Зілинський, сердечно витаючи Ювилята в дні його свята. Відтак п. О. Ничай висказав іменем „Студентської Громади" подяку проф. Б. Лепкому за духовий провід, а від дітей кружка „Рідної Школи" склала побажання І. Марківна, після чого хор відспівав „Многая літа".

кого погляду такі одиниці, як Демокрит, Франц із Ассізі та Спіноза є собі дуже близькі.

Як може космічну релігійність передавати одна людина другій, коли вона не може вести до жадного оформленого поняття Бога та до жадної теольоґії? Мені здається, що найважніша роля мистецтва й науки, у тому, щоби збудити й оживити це почування серед тих, що можуть його прийняти.

Так приходимо до взаємин науки до релігії, що є зовсім інакші від усіх інших взаємин. Як виказує історичний дослід, ми є схильні вважати науку і релігію за непримирних антаґоністів, а це із легко зрозумілих причин. Хто перенятий пр..чиновою закономірністю всього, що діється, для цього ідея якоїсь істоти, що вдирається в хід світових явищ, цілком неможлива, особливо тоді, коли гіпотезу причиновости дійсно трактується поважно. Релігія страху в такої людини неможлива так само, як і релігія соціяльна чи моральна. Бога, який нагороджує і карає, така особа вже тому не в силі собі уявити, що людина поступає згідно з внутрішньою і зовнішньою закономірною конечністю, не могла би зі становища Бога бути відповідальною за свої виконані рухи, як неживий предмет. Саме тому науці робили закид, що вона підкопує мораль, але це не було справедливо. Етична поведінка людей будується на співчуттю, а виховання та суспільне життя не вимагають релігійних основ.

Свідчило би сумно про людей, якби їх треба тримати ланцюгами страху перед карою і надією на нагороду після смерти.

Тому зрозуміле, що ріжні церкви здавен давна поборювали науку та переслідували її представників. Але з другого боку твердж, що космічна релігійність була найсильнішим і найшляхотнішим товчком наукових дослідів. Тільки той, хто може зміряти безмежні зусилля,а передусім відданість, без якої переможна творча думка не моглаб істнувати, тільки той може зглибити силу почування, з якого виростає така наукова праця, не звернена безпосередньо на практичне життя. Яка глибока віра в розумність будови світа, і яка туга за зрозумінням хочби дрібного відблеску цього розуму, обявленого в світі, мусіла жити в Кеплера і Нютона, коли вони присвятили багато літ самотної праці пізнанню тайни небес і небесної механіки!

Хто знає наукові досліди головно з їхніх практичних вислідів, той дуже легко дійде до зовсім неповного погляду про духовий стан тих людей, які окружені скептичними сучасниками, вказували шлях однодумцям тільки розсіяним по всіх краях землі та всіх віках.

Тільки той, хто віддав своє життя для подібної мети, має ясне поняття про те, що жило в душі тих людей і додавало їм сили, щоби залишитися вірним своїй меті, без огляду на невдачі. Таку силу додає людині космічна релігійність. Один із наших сучасників сказав не без правди, що поважні дослідники є в нинішній добі, пронизаній назагал матеріялізмом, єдині глибоко-релігійні люди.

Переклав *О. Бабій.*

Рецитації пп. Ю. Ґеника й М. Ясеницької зробили на присутніх сильне враження, особливо останній виступ п. Ґеника принала авдиторія бурею оплесків. Таксамо хор достроївся гідно до поваги свята, виконуючи під орудою п. Зарицького обі точки справді по мистецьки. У великій мірі причинився до цього барітоновий сольоспів п. Я. Ґеника, його голос стелився дійсно могутньою хвилею по салі.

Д-р В. Безушко змалював у свому відчиті дуже інтересно літературну діяльність Б. Лепкого, виявляючи всі основні чинники, як розвивався великий талант нашого письменника. Під кінець промовив до присутніх сам Ювилят, дякуючи за привіти й побажання і впевнив, що як досі, так і дальше він буде служити українській літературі. Академія закінчилася відспіванням національного гимну.

Маємо надію, що за добрим приміром Кракова підуть інші міста Галицької Землі, висказуючи також свою вдячність і привіт великому поетові.

Дагор.

Що буде з „русином"-послом о. Яворським?

Як відомо, греко-католицький епископат рішив був на спільній конференції не дозволити нашим священикам кандидувати на послів, наслідком чого відпали навіть ті кандидатури, які вже отримали були дозвіл духовних властей. Очевидно, що ця заборона відносилася також і до о. Осипа Яворського, пароха з Ліпок, який фіґурував на листі ББ. Однак о. Яворський не пішов слідами інших священиків та не скорився постанові своїх властей, лише вніс рекурс до Риму. Як довідуємося, Ватикан приєднався до рішення нашого епископату й не взяв під увагу рекурсу о. Яворського, який у міжчасі став уже послом: одним із двох „русинів" у польському соймі (другим є Михайло Бачинський). Тепер не відомо, чи о. Яворський схоче процесуватися з Ватиканом (перед якою інстанцією?), чи таки опам'ятається і зречеться почесної і відповідальної ролі заступництва „народу русинів". Очевидно, що всім не-русинам послування чи непослування о. Яворського є річю високо байдужою.

НОВА УКРАЇНСЬКА УСТАНОВА.

Українське Товариство Прихильників Мистецтва у Львові.

Стараннями ініціятивного гуртка людей, яким лежить на серці справа розвитку нашої національної культури, заповідає своє істнування „Українське Товариство Прихильників Мистецтва" у Львові. Ініціятивний гурток для створення цього товариства скликав у цій справі кілька нарад, на яких переведено підготовчу працю, устійнено статут і т. д. Цей статут вислано до городського старости для затвердження і дня 24. вересня львівське городське староство прислало на руки Амбросія Березовського офіціяльний дозвіл на заснування такого товариства.

У проєкті статуту читаємо між іншим: Метою товариства є помогати всесторонньому розвиткові українського мистецтва, головно малярства, різьбарства, плаского різьби і підносити культурний рівень своїх членів на полі мистецтва. Щоб осягнути свою ціль, товариство буде: видавати й розповсюднювати твори українського мистецтва, засновувати й удержувати школи, й курси і збірні лекції, підпомагати незаможних і талановитих учнів мистецьких шкіл, закладати бібліотеки і читальні для пізнання й розповсюднення джерел і творів мистецької продукції, закладати архіви, музеї і виповичальні, удержувати санаторії, приюти і вакаційні оселі для мистців і учнів мистецьких шкіл, уділювати творцям українського мистецтва і учням позички й допомоги, видавати ілюстровані журнали і т. д. Товариство складатиметься із членів звичайних, почесних і членів добродіїв.

У найближчих днях ініціятивний комітет скликає перші загальні збори цього товариства. До часу скликання тих зборів і вибору постійної управи чи виділу товариства всі справи полагоджує ініціятивний комітет, до якого належать між іншими: Преосв. епископ Будка, о. мітрат Базюк, маляр Олекса Новаківський, п. Амбросій Березовський, п. Дарія Старосольська. Олена і Марія Вергановські, д-р В. Старосольський, п. Олена Гомзинова, д-р Іван Голубовський, д-р В. Ривюк, др О-л. Бабій, інж. Осип Васюта, інж. В. Рижевський і В. Стасів.

Як бачимо із уривків статуту, „Українське Товариство Прихильників Мистецтва" ставить собі дуже широкі завдання та заслуговує на увагу і прихильність українського громадянства. День і місце перших загальних зборів товариства будуть оголошені в пресі.

Член Ініціятивного Комітету.

—о—

Перед Різдвом у СРСР.

Рига. А. Т. Е. У звязку з недалекими різдвяними святами союз воюючих безбожників почав велику антирелігійну акцію. До президії Ц. І. К. внесено проєкт скасування 115 церков. Назва „Червоний Хрест" буде змінена іншою, тому, що слово хрест не відповідає комун. ідеольогії. В Москві змобілізовано 100 професорів для антирелігійних викладів. В театрах приготовляються ревії, які осмішують релігійні, різдвяні церемонії. У київській Печерській Лаврі на Різдво відбудеться антирелігійний карнавал, на якому всі гроби із мощами святих будуть відчинені.

НОВИНКИ

— **Телеф. 2-11. Піскова 22 „Власна Хата" Фотоґраф Лев Янушевич.** 537

— **Отворення читальні „Союзу Українок".** Пригадується, що у вівторок 16. ц. м. буде відчинена читальня „Союзу Українок" у Львові у власній домівці при вул. Підвалля 7, І. пов. Читальня буде отворена що вівтірка, четверга і суботи від год. 6—8. веч. Вступ вільний для членів і зпроваджених ними гостей.

— **Милий гість у редакції „Діла".** Прочитавши цей заголовок, Ви, читачі, подумаєте собі: „Певно до „Діла" загостив якийсь визначний англійський чи американський журналіст, або „будучий гетьман України" сотник Макогін, або бодай б. посол, який щойно вернув з Берестя. Ні, Дорогі Читачі, в „Ділі" сьогодні був зовсім інакший гість! Було це так: Зараз після Андріївського вечора і комплету курсу танців п. Витвицького й п. Тамари Панченко, наш редактор „Новинок", ще заспаний, увійшов до редакції, станув біля стола і крикнув: „Чи це мені сниться?" Протер очі і приглядався: на його столі проходжувався зе...ний травневий хрущ поважною, втомленою ходою, опустивши голову вниз, так, начеб також вернув із Андріївського вечора. Кілька теплих і соняшних днів з початком тижня виваблили хруща із землі на поверхню, а одна з панночок з нашої експедиції привела, а радше принесла цього милого гостя до нашої кімнати. І ось тепер він сидить собі перед нашим новинкарем, легесенько ворушить вусиками, наче щось мотає на них, часом пробує розпростерти крильця і підлетіти, але це йому не вдається і він зрезигновано спускає головку вниз і спокійно розглядаючись по редакції, певно міркує собі: „Я заблукав до вас у грудні мабуть тому, що моя доля трошки така, як ваша: І ви бажалиб уже бачити сонце і свобідно летіти, але ви так, як і я, ще за слабі маєте крила, ще не прийшла для вас пора весни. І я і ви, здається, повиннів терпеливо підождати, а не вибиратись до сонця тоді, як мороз і сніговиця можуть зморозити наші крила й убити нас!"

— **Татарів окремою громадою.** Розпорядком міністерства внутрішніх справ з дня 13. жовтня присілок Татарів вилучено із громади Микуличин та створено із Татарова окрему громаду із самостійним громадським урядом. Цей розпорядок входить в життя від 1. квітня 1931. р.

— **Як виробити американський пашпорт?** Люди вроджені в Сполучених Державах Півн. Америки, хотячи собі виробити американський пашпорт, не повинні вносити письма, лише особисто явитися в консуляті (Варшава, вул. Школьна 2) з метрикою уродження і з товаришем батька, або правних опікунів, які повинні мати при собі „довуд особісти". Крім цього особи вроджені в Північній Америці мають виказатися посвідкою з громади, що приїхавши з Північної Америки зголосилися в громаді. Вказане є, щоби емігранти перед виїздом поінформувалися в бюрі Синдикату Еміґраційного, щоби впевнитись, чи виїзд у Варшаву є конечний.

— **Еміграція до Уругваю не є спинена.** Уругвайський консулят у Варшаві вияснює, що чутки про спинення еміграції до Уругваю є безосновні. Консулят видає візи без ніяких перепон і обмежень. Еміґранти без ріжниці професії можуть дістати еміграційні пашпорти до Уругваю під умовою, що поруч візи еміграційного уряду представлять докази, що мають відповідну скількість грошей (найкраще предложити чек); скількість грошей на суму 150 долярів, а родина на 300 самотні на суму 150 долярів. Гроші ці еміґранти мусять мати крім грошей потрібних на куплення корабельної карти. У всіх справах треба звертатися до Синдикату Еміґраційного у Львові (ріг вулиць Вишнівецьких і Листопада).

— **Самовбивство урядовця.** В Білостоці військовий референт тамошнього староства Зеневич стрілив собі у бюрі з револьвера в уста і за пару хвилин помер в дорозі до лічниці. Причиною самовбивства був нервовий розстрій.

— **Самовбивство бароновоі.** У Парижі застрілилась відома колись красуня, баронова Ґец-Оковінська. Вона родилась 1885 р. в Загребі, була заміжною з князем Манді, а по його смерти попала в нужду, хорувала, втратила красу і дійшовши до краю розчарування, скінчила життя самовбивством.

— **Новий твір Кавтського.** Відомий теоретик соціялізму Кавтський видав новий твір п. з „Більшовизм у сліпій вулиці". Твір вийшов уже в кількох перекладах, між іншим у російському із вступним словом меншевицького діяча Дана. Кавтський займає проти більшовизму крайнє вороже становище і доказує, що нарід може позбутись більшовицької тиранії тільки шляхом революції. Натомість Дан твердить, що антибільшовицька революція довелаб до бонапартизму, тому тільки шляхом еволюційного переродження більшовизму можна дійти до демократії. На думку Кавтського більшовизм не є жадним соціялістичним рухом, жадною революцією, але справжньою реакцією і поворотом до тиранії. Комуністична партія стала упривілійованою клясою, „шляхтою", яка змінила все населення в рабів. Колективізія вводжена насильно є одним насміхом над марксізмом і демократією. Більшовизм мусить упасти, як тільки селянство матиме мінімальну можливість виявити свою волю.

— **Смерть англійського письменника.** Англійська преса подає, що в Льондоні помер у 79. році життя визначний письменник Б. Кеннеді. Він був ірляндцем із походження.

— **Нагорода Гонкурів.** Сьогорічну нагороду братів Гонкурів дістав французький письменник Анрі Фуконіє. Між контркандидатами був також Прево.

— **Латинка для китайців.** Академія Наук у Ленінграді вибрала спеціяльну комісію для введення латинської азбуки замість китайської на теренах китайських меншин СРСР. Більшовики мають надію, що це прискорить введення латинки і в самім Китаю та прискорить комуністичну революцію.

— **Пробудження весни.** Учень VI. кл. в Мінхені Морх любився в 14-літній гімназисточці і ця любов нажаль не була без наслідків. Гімназист опинившись у прикрій ситуації, штовхнув свою молоденьку любовницю до ставу і втопив її, щоби затерти слід своєї любови. Його арештовано і він зі страху перед карою, повісився в тюрмі.

Дописи.

ТЕРЕБОВЕЛЬЩИНА. *(Свято Просвіти в селах. — Дивна знахідка в Лошневі. — Ставлять страшаків. — Повітова кооперативна нарада. — Сільсько-господарський курс в Романівці).* В день Просвіти (8-го грудня) відсвятковано у нас свято Просвіти скромно, відповідно до теперішніх обставин. Святкування обмежувалося з конечности до богослужень за померших членів Просвіти. При цій нагоді збирано на дар Просвіті. І так у Глещаві святкували всі громадяни обох обрядів свято Просвіти. В понеділок рано відслужив місцевий парох о. Дерлиця торжественну Службу Божу за померших членів місцевої читальні „Просвіти" і за добрий розвиток просвітного життя, при чому виголосив проповідь про значіння просвіти для народу. — Знова приходиться занотувати сумний факт здичіння деяких людців по наших селах. Отсе в Глещаві в ночі з 7-го на 8го грудня якісь типи поставили перед українською читальнею боввана і підписали, що це — мовляв — Тарас Шевченко. Цей вчинок темних духів викликав оправдане обурення серед усього населення села. — Дня 9-го грудня ц. р. в селі Лошневі знайшов Петро Гончар в часі молочення збіжа в снопах карабін ...іського типу. Кріс був заладований одною кулею. Гончар негайно зголосив це на постерунку і просив команданта місцевого постерунку, щоби прийшов і забрав собі цю знахідку. Зразу командант не хотів піти, та згодом надумався і пішов з громадським поліцаєм і забрав карабін

На запит Ганчаря, що тепер буде: чи він буде караний, командант відповів, що нехай на тім справа скінчиться. Те саме сказав Ганчарові секретар старости Гарнцарж. Карабін знайдено в тому місці, де ще 18. жовтня ц. р. в часі дуже докладної ревізії дуже пошукували за зброєю. Але тоді нічого не знайшли. — Дня 11-го грудня ц. р. відбулася в Теребовлі повітова кооперативна нарада. Хоч було болото, прибули делеґати кооператив з найдальших сіл. Було заступлених 23 кооперативи загальним числом 41 делеґатів, самих найактивніших і найкращих наших селян. Крім того як гості взяли участь в нараді повітовий агроном інж. Радловський, дальше інж. Пасіка та д-р Степан Голований. Нарадами проводив дир. Повіт. Союзу інж. Мацькевич Степан. Інж. Мацькевич отворив нараду і прочитав відозву Ревіз. Союзу про утворення фонду негайної допомоги для тих кооператив, які потерпіли наслідком відомих полій. Присутні делеґати сіл вислухали реферату інж. Мацькевича й одноголосно ухвалили, що годяться складати гроші на такий фонд. Дальше реферував інж. Мацькевич справу кооперативних боргів. Сільські кооперативи розборговують часто вдвоє стільки, як мають товарового запасу. Противборгова акція, ведена енерґійно, спинила потрохи безвідповідальне борґування, але не дала таких наслідків, як треба. Яка це тяжка справа, видно з того, що в теребовельськім повіті тільки одинока кооператива в Слобідці Струсівській стягнула всі борги і тепер не винна Союзові за товари нічого. Великою язвою є приватні дрантивенькі склепики. Їх є в повіті 135, то переважно жидівських. Та приватні склепи можна побивати тільки низькими цінами. Над справою: як осягнути в кооперативах низькі ціни і як вирвати наші сільські кооперативи з теперішньої біди, велася дальша дискусія. Люстратор Михайло Третяк, вказуючи на слещавецький випадок, заявляє що теперішня кооперативна господарка страшно розпорошена. Надзірна рада робить своє, управа своє, склепар своє, а на тім тільки терпить кооперативна справа. Він бачить одинокий вихід у тому, що треба приступити якнайскорше до творення повітових споживчих кооператив. На місце Союзу повсталаб одна велика кооператива на цілий повіт. Та повітова кооператива утворила би всюди по селах свої склепи-філії. Всі члени теперішніх сільських кооператив стали би членами повітової кооперативи, яка малаб кілька тисяч членів. Це далоб їй великий капітал, при помочі якого можна би було урухомити на більшу скалю от хочби скуп яєць. Дотепер Союз, не зважаючи на всі старання, скуплює тільки одну пяту яєць, бо дуже часто члени кооперативних управ за відповідні хабарі віддають навіть кооперативні яйця жидам. В цій справі говорив ще інж. Мацькевич. Він каже, що роздріблення нашої кооперації є її великою хибою. Концентруючи капітал і координуючи працю, така повітова кооператива могла би взятися за серіозне зорґанізування збуту сільсько-господарських продуктів, як: збіжа, яєць, свиней. Настав би правильний доплив готівки зі всіх склепів по селах. Це причинилосяб також до того, що всякі борги зникли би! Виводів інж. Мацькевича і люстратора Третяка слухали присутні з запертим віддихом. Після обох рефератів забирали голос поодинокі селяни кооператори. Вони приняли з одушевленням думку про централізацію і координацію нашого кооперативного життя. „Це — казали вони — наш одинокий рятунок". Делеґат з Дарахова витав цю думку, бо він ґадає, що тільки так зможемо побити сільських крамарів. Іван Крушельницький зі Слобідки Струсівської уважає таку думку правильною. Повітова кооператива, маючи концентрований капітал, зможе взяти у свої руки торговлю мануфактурою, залізом, заложити повітову пекарню, якої брак ми всі нині дуже відчуваємо. Найбільше подобалося селянам, що повітова кооператива зможе давати по своїх склепах дешевий товар. Делеґати сіл: Різдвяни, Застіноче, Ілавче, Залавє, Скоморохи, Кровінка домагалися, щоби Повітовий Союз не зволікав з тою акцією, але вже зачинав працю. Як вислід дискусії повітова конференція поручила дирекції Союзу вести енерґічно акцію за концентрацією нашої сільської кооперації. Інтересно підчеркнути високий рівень дискусії. Селяни говорили так розумно і ясно, що нарада робила враження дуже гарне. Ані сліду демаґоґії, бадьорий настрій, запал для справи кооперації, — все те вказувало на те, що всі селяни беруть ту справу серіозно. З дальших постанов конференції треба відмітити, що рішено не брати на 1931 продажі пива. Кооперація не повинна поширювати пиянства. — Заходом філії „Сільського Господаря" влаштовано в Романівці сільсько-господарський 10-дневний курс. На курсі викладає повіт. агроном Радловський і д-р Базар з Будзанова. Філія „Сільського Господаря" задумувала влаштувати там-же курс варення для жінок, але, на жаль, годі було це зреалізувати. Наші спеціялістки в тім ділі вчити на курсі відмовилися, бо чекають на державну посаду! — *Д-р Степан Голований.*

Жертви

на будову шпиталю ім. Митр. Андрея.

Виказ 17.

Зложили в золотих: Кізлівський деканат 481, 278 бережанський дек. 1 8, пар. ур. Тухля, 158 дек. Тухля, 13 пар ур. Рожнітів, 121 пар. ур. Калуш, 120 посадник Василь Свищ Надвірна (збірка), 117 дек. Камінка Струм., 110 пар. ур. Сколе, по 1-5 пар. ур. Синевідсько Вижне і дек Жидачів, 102 дек. Стрий, по 100 дек. Озірна й о. Патрило Перегінсько, 95 дек. Долина, 85 дек Миколаїв, 82 пар. ур. Підмихайле, 70 пар ур. Скалат, 65 фотогр. Л. Янушевич Львів, по 58 пар. ур. Мшана, Руда Сілецька і Коростів, 56 пар. ур. Турє, 55 дек. Любинці, по 54 дек. Підкамінь і пар. ур. Глешава, 52 пар ур. Романів по 51 пар ур. Славсько пар. ур. Лавочне й о Ів. Михайлів Добряни, по 50 пар ур. Селиська, Жовчів, Девятники, Плаве, Литвинів, Мельнич, Пустомити і Т-во „Будучність" Львів, 40 Український семинар У. П. Т. Стрий, 37 пар. ур. Богданівка (Львів). 35 читальня Монастирець, 24 пар. ур. Левандівка, 32 пар. ур. Стоянів, по 30 дек Збараж і о Лев Залужний, 26 пар. ур. Туря Велика, 25 пар. ур. Чертіж, по 20 пар. ур Коростів і Ожидів 17 пар. ур Ялинковате, по 15 пар. ур. Заруддє, Ямельниця і Скалат, 14 о. Харлампович Стернва, по 13 пар ур. Добряни й о. І. Козак Оравчик, 12 пар. ур. Мшана, 11 пар. ур. Сороки, по 10 пар. ур. Балучин, Орава, Поникониця Мала, Олексичі, Балучин, Цішки й о. К. Бордяк, по 8 пар. ур. Соколівка Сороки, Ляшки і Суходоля. По 7 пар. ур. Петранка і Туря Вел. По 6 пар. ур. Гузіїв, Девятники, Соколівка, Заліщі, по 5 пар. ур. Бубнище, Чолгани, Голів, Дуліби, Велд ж. Чесники, Завадів, Куданівці і Сотонка, по 4 пар. ур. Бадичі Заріччя, Чорнушовичі і Журавники, по 3 пар. ур. Бібщани, Завалів, Журавники, Чорнушовичі, Бубнище і Чесники, по 2 пар. ур. Беремівці, Слобода Болех., Куропатники, Підярків, Девятники, Городиславичі, Розвадів, Станькова, Суходоли, Чолгани, Завалів, Миколаїв і Підманастир.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 15. XII. п. р. масло пріма експортове солене 5·10 зол., масло пріма бльокове несолене 5·10 зол., літра молока 0·29 сотиків, літра сметани 1·50 зол., копа яєць 11·20 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Вівторок, 16. грудня, год. 7·30 веч. „Аїда".
Середа, 17. грудня, година 7·30 веч. „Кордіян".

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):

Вівторок, 16. грудня, год. 7·30 веч. „Доротея Анґерман".
Середа, 17. грудня, година 7·30 веч. „Корневільські дзвони".

Малий Міський Театр:

Вівторок, 16. грудня, год. 7·30 веч. „Перфуми моєї жінки".
Середа, 17. грудня, година 7·30 веч. „Перфуми моєї жінки".

Театр Новин (в салі кіна „Кольосей"):

Вівторок, 16. грудня, год. 7·30 веч. „Ровчин проф. Питля".
Середа, 17. грудня, год. 7·30 вечором „Ровчин проф. Питля".

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: „Син білих гір" і додатки.
ГРАЖИНА: Звукова фільма: „Анджеліта.
ЛЕВ: Звукова комедія: „Чар Мексиканки" і звукова драма: „Знайома з вулиці".
МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма: „З Бирдом до Полудневого бігуна". „Три приятелі".
ОАЗА: „Князі на засланні". Симфонічна і балалайкова орхестра та російський хор.
ПАН: „Дівиця з Каїро".
ПАЛЯС: Звукова фільма: „Опир в опері" (Льон Чаней).
ПАСАЖ: „Приятель індійців". (Тім Мек Кой) і додатки.
ПРОМІНЬ: „Чотири чорти".
ФАТАМОРҐАНА: Озеро кохання (Бриґ. Гельм). Любка Розводьського.
ХИМЕРА: Міліонові панни (Мері Бріян, Чарльз Роджерс).
СТИЛЬВА: Три пристрасти і Чорне домино
УЛКА: „Зведена любка" (Рене Адоре). „Монті на вогненому змії".

Програма радіо.

Середа 17. XII. 1930.

Варшава (1411,7) 17·45 Концерт. **Гельсінґфорс** (221,4) 18·40 Радіоорхестра. **Букарешт** (394,2) 16·00 Легка музика. **Харків** (426) 16·00 Концерт. **Стокгольм** (435 8) 19·00 Мадярські пісні, спів Ольги Калводи. **Рим** (441,2) 12·45 Легка музика. **Прага** (486,2) 19·20 Концерт сліпців із інституту для сліпців. **Відень** (5 6,3) 19·35 Капеля Гумера. **Будапешт** (550,5) 17·25 Орхестра скавту. **Ленінград** (1000) 17·30 Російська музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

На Рідну Школу зложили Вп.: Тарантюки у Львові 20 зол. замість квітів на гріб бл. п. Северини Потелицької. — ВП. Жертводавцям складає щиру подяку **Головна Управа.** 1089

Кооп. Український Театр у Львові Укр. Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові. 881

Яворів саля Нар. Дому:
16. XII. „Мед".
17. XII. „Церковна мишь".
18. XII. в Монастирі для учениць — „Маруся Богуславка".
19. XII. саля Нар. Дому: „Жінка, яка забила".
20. XII. „Гарна Олена".
21. XII. „Гетьман Дорошенко".

Управа Театру звертається з проханням до ВП. Громадянства Яворова, примістити театральну дружину (30 осіб) на час побуту в Яворові. Список дружини передано до Повітової Торговельної Спілки.

Подяка.

Прибиті важким горем по невіджалуваній втраті найдорощого сина, мужа, батька та брата незабутнього Льва Деметровича Марковича, що упокоївся в с. Михалківцях, Здолбунівського повіту дня 6-го грудня 1930 року, складаємо отсим нашу найщирішу подяку Всч. О Олександру Полуховичу за відправлення похоронного обряду в с Михалківцях на дому та випровадження Покійного вроочисто і зворушуючо за село, не зважаючи на те, що падав дощ і була сльота. Всч. О. Іоану Кішковському, О. Михайлу Рихліцькому і О. дякону Кирилу Мазуру за ласкаву відправу сумного похоронного обряду та відправлення на місце вічного спочинку. — Хорам Михалківської Просвіти та Острізького Собору за те, що своїми співами спричинилися до звеличання (процесії) сумного обряду. — Церковному старості Антону Дмитренкові за спочутливе відношення і віддані послуги при похоронах. — Розпорядчикові похоронами Харитону Рибошапкові та його помічникові Евгену Рибошапкові за труди понесені ними підчас похоронів. — Докторам п. п. Паславському і Андрощукові та фельдшерові Ванкупському за оказану Покійному підчас короткої, але тяжкої недуги, допомогу. Зокрема Д-ру п. Паславському за дозвіл на перевезення тіла Покійного з Михалковець до Острога. Христі Петрук за те, що прислуговуючи коло Покійного протягом 10 діб хвороби, день і ніч не відходила від постелі Покійного. — П. П. Іларіону Павлюкові, О. Іоану Кішковському і п. Рибакову за виголошення зворушуючих промов над домовиною Покійного, а також і всіх друзів і знайомих Покійного, що приняли чинну участь у похоронах та віддали останньої послуги Покійному.

1088 Мати, дружина, сни і сестра.

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає Олександер Костир. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10